1857
VAULT
M 238.3
Y85
1857

Israels Indsamling og Zions Forløsning.

Af

Joseph W. Young,

een af de halvfjerdsindstyve Udsendte, og Missionair fra Store Saltsø.

„Samler, mine Hellige, tilsammen til mig, dem, som have gjort en Pagt med mig ved Offer." Psalm. 50, 5.

„Du, Du skal gjøre Dig rede, Du skal forbarme Dig over Zion; thi det er Tid, at Du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen. Thi dine Tjenere have Behagelighed til dens Stene, og de forbarme sig over dens Støv. Da skulle Hedningerne frygte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jorden din Ære. Naar Herren haver bygt Zion, og skal sees i sin Ære." Psalm. 102, 14—17.

Det er en Gjenstand for stor Nysgjerrighed i Verden, hvorfor de „Sidste-Dages Hellige," eller Mormonerne, som de kaldes, drage ud fra Nationerne og forsamles til eet Sted; eller hvorfor de ønske at udvandre til Dalene i Klippebjergene i Nord-Amerika.

Denne Gjenstand, tilligemed den om Zions Forløsning, er af betydelig Vigtighed for de Hellige. Derfor skal jeg bestræbe mig for at forklare denne Sag med nogle faa Ord, og i saa klart et Lys, som det er muligt i saa lille et Skrift.

For det Første vil jeg da bemærke, at Indsamlingen er et Princip som altid har været troet paa, og udøvet af Guds Folk, naar han havde et Folk paa Jorden. Grundene ere klare og tydelige. De Retfærdige kunde ikke boe iblandt de Uretfærdige uden, meer eller mindre, at deeltage i deres Synder. Derfor siger Skriften: „Gaaer bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." Aab. 18, 4.

Enoch forsamlede de Hellige sammen i hans Dage, og lærte dem retfærdige Grundsætninger, og Følgerne af hans Prædiken og deres Lydighed var, at Gud tog den hellige Stad op til sig. Noa troede ligeledes paa Indsamlingens Princip, og han prædikede for det haardnakkede Folk, og byggede en Ark, efter Guds Befaling, for at indsamle dem, som vilde troe hans Vidnesbyrd, og derved blev han og hans Familie frelst.

Loth troede paa Udsamlingen fra de Ugudelige, og ved at adlyde den Befaling at flygte, omkom han ikke med Sodomiterne.

Moses og Israels Børn troede paa Indsamlingen, og derfor flygtede

de fra Ægypten, og bleve tilsidst, efter mange Aars Besværligheder i Ørkenen, bosatte i deres forjættede Canaan.

De, som ogsaa troede paa og prædikede om denne Lærdom, førend dette Sidste-Dages Værk virkelig begyndte, var Jesus Christus og hans Disciple. Jesus vilde dengang have samlet sit Folk, men de forkastede ham, hvorfor han med Smerte udbryder: „Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaaer Propheterne, og stener dem, som ere sendte til Dig! hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligerviis som en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke!" Grunden til vor Frelsers store Længsel efter at samle sit Folk sammen for dem selv, var for at han maatte kunne lære dem det evige Livs herlige Sandheder, og berede dem for hans Faders Rige; men jeg skal omtale denne Deel af mit Æmne vidtløftigere længere henne.

De gamle Propheter saae fremad til denne vor Tid med de herligste Forhaabninger, og have skrevet meget med Hensyn til Guds Folks Indsamling og Zions Forløsning.

Jeg vil fremsætte for Læseren nogle faa Skriftsteder af Bibelen, hvilke jeg haaber han vil læse med Eftertanke, og med den oprigtige Bøn, at han maa blive besjælet med den samme Aand, med hvilken de ere skrevne. „Og det skal skee i de sidste Dage, da skal Herrens Huses Bjerg være beredt oven paa Bjergene, og ophøjes over Høiene, og alle Nationer skulle løbe dertil. Og mange Folk skulle gaae, og sige: kommer, og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem." Esaias 2, 2—3. Micha 4, 1.

„Og han skal opløfte et Banner for Nationerne, som komme langt fra, og hvisle efter dem fra Jordens Ender; og see, de skulle komme hasteligen og let." Esaias 5, 26.

Det er siensynligt for ethvert eftertænksomt Sind, at vi leve i de sidste Dage, som her tales om, og paa den Tid, da denne Indsamling vil finde Sted; og dette vil ingenlunde, som saa Mange antage, blive en aandelig Indsamling, eller en billedlig Fremstilling, men det vil blive en bogstavelig, en virkelig, just saaledes, som Propheten saae det.

Et Huus for Herren vil blive bygget i Bjergene, og mange Folk af alle Nationer ville gaae op dertil, i den Hensigt at blive undervisте om Herrens Veie. Og en anden underlig Ting er det, at Propheten siger, at dette Sted skal kaldes „**Zion**."

Siger mig nu, I som forundre Eder over, hvorfor de Sidste-Dages Hellige" udvandre, siger mig, hvor findes der et Herrens Huus opreist paa Bjergene, undtagen i det langt bortliggende Utah? Siger mig, hvor findes der et Huus, hvortil saa mange Folk flye for at lære Guds Villie, undtagen dette ene, som de Hellige bygge i hine Bjerge, og hvilket andet Sted kaldes Zion?

Men lad os læse mere om hvad Propheten har sagt: „Og han skal opløfte et Banner for Nationerne og samle Israels Fordrevne; og samle de Adspredte af Juda fra de fire Jordens Hjørner." Esaias 11, 12.

Propheten Micha, da han taler om dette Huus, som skulde bygges paa Bjergene, bruger næsten de samme Ord, som Propheten Esaias, hvilket viser, at de forstode den Ting eens.

UPB

Lader os læse Propheten Ezechiels Ord i det 20de Capitel fra det 34te til det 38te Vers: „Og jeg vil udføre Eder fra Folkene og samle Eder fra Landene, som I ere adspredte udi, med en stærk Haand, og med en udrakt Arm, og med en udøst Grumhed. Og jeg vil føre Eder i Folkenes Ørk, og der gaae i Rette med Eder Anfigt til Anfigt. Ligesom jeg gik i Rette med Eders Fædre i Ørken hos Ægypti Land, saa vil jeg gaae i Rette med Eder, siger den Herre, Herre. Og jeg vil lade Eder gaae igjennem under Riset; og jeg vil føre Eder med Pagtens Baand. Og jeg vil udrense de Gjenstridige fra Eder, og de, som overtræde imod mig, jeg vil udføre dem af det Land, som de boe som Fremmede udi, Ingen af dem skal komme til Israels Land; Og I skulle fornemme, at jeg er Herren."

Heraf see vi, at Herren vil udsamle sit Folk fra de Ugudelige, om han ogsaa skulde blive nødt til at gjøre det med sin almægtige Kraft, og med udøst Grumhed, ligesom Tilfældet var med gamle Israel. Og han vil have dem for dem selv, hvor han kan tale med dem, og gaae i Rette med dem, som han gjorde med deres Fædre.

Disse Skriftsteder af Bibelen, saavel som mange andre, hvilke jeg kunde anføre, ere meget tydelige, og henvise bestemt til Israels Indsamling i de sidste Dage. Men, siger Modstanderen, henpege disse Skriftsteder ikke udtrykkeligen til Juda Stamme? Mit Svar er dette: Jeg skriver for Ephraim og hele Israels Huus, og ikke for Juda alene. (See Ezech. 34, 16.)

Vi finde ogsaa, at Herren vil lade sit Folk gaae igjennem under Riset, og vil tugte dem, og bringe dem til Lydighed under sin Villie, for at han kan lede dem ind i den evige Pagts Baand.

Og han vil ikke alene indsamle de Trofaste til Zion, men han vil ogsaa udrense de Gjenstridige og dem, som ikke ville tjene ham.

De Sidste-Dages Hellige troe, at disse Prophetier maae opfyldes; og dette er iblandt Grundene for deres Indsamling, men er langt fra at være de vigtigste.

Vi gjøre Fordring paa at være Guds Folk, og at have adlydt Evangeliets Grundsætninger, saaledes som de ere fremsatte i det nye Testamente. Vi paastaae ogsaa, at vi blive veiledte af Mænd, som ere inspirerede, og til hvem Gud aabenbarer sin Villie fra Tid til anden.

Uden umiddelbar Aabenbaring kunde vi ikke erholde en fuldkommen Kundskab om disse Ting, men vilde være udsatte for at blive drevne omkring af enhver Lærdoms Vind; thi Menneskene have forvendt Herrens Veie, og sat deres egen private Udtydning til Bibelen, og have derved forvirret og forvildet Folkets Sind. Men jeg bevidner, at Gud har opreist Mænd, som kjende hans Veie og som kunne gjøre hans Villie bekjendt for Folket.

Lader os see, hvad disse Propheter siger i Anledning af Indsamlingen. Jeg vil anføre nogle Steder af de til Propheten Joseph Smith givne Aabenbaringer. Lærdommens og Pagtens Bog 10de Stykke, 2den §: „I ere kaldte til at udføre mine Udvalgtes Indsamling, thi mine Udvalgte høre min Røst, og forhærde ikke deres Hjerter, hvorfor den faste Beslutning er udgaaet fra Faderen, at de skulle blive indsamlede til eet Sted, paa dette Land (Amerika), for at berede deres Hjerter, og blive beredte i alle Ting til den Dag, da Trængsel og Ødelæggelse udsendes over de Ugudelige;"

Stykket 98, § 5. „See, det er min Villie, at alle de, der paakalde

mit Navn, og tilbede mig i Overeensstemmelse med mit evige Evangelium, skulle forsamle sig og staae paa hellige Steder, og forberede sig paa den tilkommende Aabenbarelse, da det Slør, der bedækker mit Tempel i mit Tabernakel, der skjuler Jorden, skal borttages, og alt Kjød tilsammen skal see mig."

Stykket 108, § 2 og 3. „Derfor bereder Eder! bereder Eder! o mit Folk! vorder hellige, samler Eder tilsammen, o I Folk af min Kirke, paa Zions Land, alle I, der ikke ere befalede at tøve. Gaaer ud af Babylon, værer rene, I, der bære Herrens Kar. Sammenkalder Eders høitidelige Møder, og taler ofte med hverandre. Og lader hvert Menneske paakalde Herrens Navn; ja, sandelig siger jeg Eder atter, Tiden er kommen, da Herrens Røst lyder til Eder: Gaaer ud af Babylon; drager ud fra alle Folk, fra de fire Vinde, fra een Ende af Himmelen til en anden. Udsender min Kirkes Ældste til Folkene, som ere langt borte, til Øerne i Havet. Sender ud til fremmede Lande, kalder paa alle Folk; først paa Hedningerne og derefter paa Jøderne. Og see, dette skal være deres Raab, og Herrens Røst til alle Folk: Drager op til Zions Land, at mit Folks Grændser maae udvides, og at hendes Staver maae befæstes, og at Zion maa udsprede sig til Egnene rundt omkring; ja, lad det Raab gaae ud iblandt alle Folk: Vaagner op! staaer op! og gaaer ud at møde Brudgommen! See, Brudgommen kommer, gaaer ham imøde. Bereder Eder til den store Herrens Dag."

Her er altsaa Guds Villie aabenbaret til Menneskenes Børn i Udtrykke, som ikke kunne misforstaaes, og en Befaling given, som ethvert Menneske kan forstaae.

Hvor stor er ikke Guds Barmhjertighed, at han gjør Veien saa tydelig; den Ulærde kan see den, den Uvidende kan forstaae den, og Alle, som ikke ville forhærde deres Hjerter, kunne vandre i Lyset og blive frelste.

Jeg vil anføre endnu eet Skriftsted af Bibelen, og derpaa omhandle den første Deel af mit Æmne, og vise Læseren Nødvendigheden af denne Indsamling.

„Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: Gaaer bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naae indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu." Aab. 18, 4—5.

1) Det er nødvendigt, at Guds Hellige skulle samles ud fra de Ugudelige, for at de maae kunne tjene Gud tilfredsstillende. Hvad, spørges der, kan jeg ikke tjene Gud i mit eget Fødeland, iblandt mine egne Venner? Dersom Gud har befalet Dig at blive, eller ladet Omstændighederne føie sig saaledes omkring Dig, at Du er bleven forhindret fra at indsamles, vil han modtage dit Offer, og velsigne Dig i din Gudsdyrkelse. Men lad os engang betragte Sagen oprigtigt. En Mand ønsker at leve en Helligs Levnet, han kalder sin Familie sammen omkring sig, og knæler ned for at bede til Herren; neppe har han begyndt, førend nogle drukne Uslinger foraarsage et Oplob paa Gaden, og der bliver en saadan Støi og Forvirring, at hans Familie umuligt kan høre hans Sjæls helligede Udgydelser, og hans eget Sind bliver saa forstyrret, at han twinges til at holde op, og gaae til sit Arbeide med nedtrykt Sind, og bedrøvet for Herren.

Atter see vi Tjenestefolk, som have annammet Evangeliets Fylde; de

vilde gjerne holde Hviledagen hellig; men de, hos hvem de tjene, ere selv ligegyldige i deres Gudsdyrkelse, og betænke ikke, at Tjenestefolk ogsaa have Sjæle at frelse, og opfinde Noget for dem at gjøre hele Dagen, saa at der ingen Tid bliver tilovers for dem at bede til Gud, ja neppe til at tænke paa, at der er en Gud til, eller noget Haab for dem, uden Slid, Elendighed og Kummer. Paa denne Dag i Særdeleshed, paa hvilken Gud har sagt, at intet Arbeide skulde forrettes, (see 2 Mosеb. 31, 12—17) har Fruen i Huset maaskee større Selskab, og som Følge deraf mere Madlavning, og mere Opvartning, end paa nogen anden Dag i hele Ugen, saa at Gudstjeneste er heelt og holdent umulig.

Heraf see vi tydeligt, at disse Folk kunne ikke tjene Gud, som de kunde gjøre det, om de vare i et Samfund, hvor Alle tjente ham, og hvor intet Arbeide blev udført paa Helligdagen.

Det er sandt, Alle ere ikke i en saadan trungen Stilling; Nogle have Frihed til at bede, og til at gaae i Forsamlingerne, men hvor ofte hænder det ikke, at naar en Menighed af Hellige er forsamlet for at tilbede deres Gud, forstyrrer Pøbelen dem, opløser deres Forsamling, og behandler dem med Voldsomhed.

Er det derfor ikke nødvendigt for de Hellige at samles ud fra Verden, dersom de ville tjene Gud overeensstemmende med hans Evangelium?

2) Vi ere befalede til at opdrage vore Børn i Retfærdighedens Grundsætninger; kan dette gjøres, medens vi ere omgivne af saadanne, som ikke kjende Gud, og som vanhellige hans hellige Navn? Jeg siger nei! det er umuligt; thi Børn ville meer eller mindre blive paavirkede af de Indflydelser, som omgive dem. Siig til et Barn i Hjemmet, at det skal ære Guds Navn, og lad det saa gaae ud paa Gaden og høre dette Navn brugt som en almindelig Talemaade, vanæret, bespottet og skjændet, og den gode Indflydelse er gaaet tabt for Barnet, fordi den saa hastig efterfølges af den onde. Børn see Mænd og Qvinder gaae i Kirke om Morgenen, og see dem beskjænkede om Aftenen; høre dem gjøre Fordring paa Gudsfrygt det ene Øieblik, og rase og bande som gale Folk det næste. Hvad er Virkningen af alt dette? Børn faae Modbydelighed for Religionen, og blive drevne bort fra Guds Alter. Og efterhaanden som de voxe op, hvilken Verden af Fristelser er udspændt omkring dem! Drengen, som er skabt i Guds Lignelse, begavet med et ædelt Hjerte og i Besiddelse af Gaver, som vilde gjøre ham til et Æreskar i Guds Huus, dersom blot hans unge Sind blev ledet paa den rette Vei. Men see ham, veiledt af en Kammerat en Smule ældre end han er selv, hvilken Satan bruger som et Værktoi for at lede ham til Fordærvelse; see ham, naar han føres ind i et Spille- eller Drikkehuus. O, min Gud, han kan aldrig komme ud deraf ubesmittet. Nei, de have ladet ham smage det berusende Bæger, og han vil aldrig blive tilfredsstillet, førend han har drukket det ud til selve Bærmen. Nu begynder han at bande og sværge, og bespotte den, i hvis Billede han er skabt. Fra dette Helvede føres han til et endnu værre, nemlig til Utugtens Huler; her bliver da hans skjønne Legeme besmittet, og kan aldrig mere blive reent, undtagen at Christi Blod skulde rense det, formedelst hans dybe Anger og Omvendelse.

Lad os nu betragte den unge Piges Levnetsløb. Gud har skabt hende, det Skjønneste af alle hans Gjerninger, begavet hende med et blødt og bøieligt

Sindelav, et kjærligt og elskende Hjerte, og gjort hende saaledes, at hun skulde være som Solstraalen i Mandens Bolig. Men, naar hun voxer op, ere hendes Omgivelser saadanne, at de have Indflydelse paa hende, og bringe hende til at tænke letsindigt om Dyd, hvilken er den ædleste af alle hendes Egenskaber. Hun modnes til den voxne Alder, kjærlig, tillidsfuld og umistænksom, hun kjender ikke de Farer, som omgive hende; thi de Ugudeliges Gjerninger ere blevne tilslørede og skjulte for hendes Jagttagelse, saa meget som muligt. Men snart, altfor snart, fremstiller Fristeren sig; han kommer i Skikkelse af en fiin ung Herre; han er lutter Opmærksomhed og Venlighed, indtil han har bortstjaalet den stakkels Piges Hjerte, og hun har ingen Magt mere til at modstaae ham. Han forfører hende, og forlader hende, for at finde nye Offre. Hendes Hjerte er brudt, hendes Haab flygtet, hendes Rygte forspildt, og hun drives ud af Samfundet som en Vanæret, for at friste en usel Tilværelse for Prisen af Skam og Skjændsel; og maaskee for at undfange i Synd, og føde Børn til at dele hendes Elendighed."

O, I Guds Hellige, som have Børn, længes I ikke efter, at den Dag skal komme, da I kunne blive udsamlede, og Eders Børn befriede fra saadanne Ulykker. Jo, jeg veed, at I gjøre det; og mange Mødre, som ikke ere af vort Tal, vilde give Alt, hvad de eie, dersom de kunde see deres Børn befriede for disse Farer. Zion, det Sted, som Gud har bestemt til sit Folks Indsamling, er det eneste, hvorhen man kan flygte for at finde Befrielse. Dette er ogsaa en Grund, hvorfor de Hellige indsamles.

3) Disse ere de sidste Dage, i hvilke Gud, igjennem sine Propheters Mund, har sagt, at han vil udøse sine Straffedomme over Nationerne paa Jorden. Lad os see, hvad Skriften siger om disse Domme. Læs Esaias 34, 2. „Thi Herrens Vrede er over alle Nationer, og Grumhed over al deres Hær; han haver sat dem i Band; givet dem hen til at slagtes." Ligeledes Frelserens Ord i Marc. 13, 8. „Thi Folk skal reise sig imod Folk, og Rige imod Rige, og der skal skee Jordskjælv her og der, og der skal være Hunger og Oprør. Dette er Begyndelsen paa Veerne."

Lader os alvorligt betragte Samfundets nærværende Tilstand, og vi ville finde, at disse Domme kunne ikke blive tilbageholdte meget længere. Vi ville begynde med de Høieste og gaae ned igjennem alle Afdelingerne, og jeg troer, vi ville finde, at Alt er raaddent og færdigt til at styrte sammen med et mægtigt Brag.

Hvad Tillid have Europas kronede Hoveder til hverandre? Betragte de ikke hverandre med Jalousie, Mistillid og Had? Kan der sættes nogen Tro eller Tillid til Overeenskomster, eller er der nogensomhelst Sikkerhed for, at selv Keisere og Konger ville holde, hvad de love, og være deres Ord troe? Og ere de kronede Hoveder fordærvede, maae ikke deres Ministre og Cabinetter være det endnu meget mere? Prøver ikke alle og enhver paa at nedrive og ødelægge deres Næste? Dette er ikke alene Tilfældet i de monarchiske Regjeringer, men i den eneste store demokratiske Republik i Verden existerer denne Tingenes Tilstand i en forfærdelig Udstrækning. I de Forenede Stater herfer Uredelighed og Fordærvelse overalt. Og i Stedet for, at Senatorer og Congresmedlemmer skulde give Love til Landets Bedste, og til Samfundets retfærdige Regjering, bortødsle de Folkets Penge og søge deres egen Fordeel og Ophøielse. Styrerne tillade den Stærke at undertrykke den Svage, og

den Fattiges Ret bliver forvanskет. Demagoger og Kjeltringer indehave alle Stats-Embeder, baade civile og militære. Alligevel, dette er mit Fødeland, og mit engang lykkelige Hjem; men vider I Hellige, og alle Mennesker, at jeg har intet Fælledsskab med dette Folks Vederstyggeligheder; endskjøndt Constitutionen og Lovene, som ere oprettede af mine Fædre, disse ædle Patrioter, ere mig meget dyrebare.

Men, for at vende tilbage til Samfundet, den Fattige bliver undertrykt og nægtet de Rettigheder, som Naturen og Naturens Gud bestemte for dem. Den arbeidende Klasse erholder kun netop saa meget for sit haarde Arbeide, at han kan opholde sin elendige Tilværelse. Ærlighed og Oprigtighed ere Ting, som blot omtales, men ikke udøves. Sandheden dølger sit Ansigt i Skamfuldhed. Dyd, denne den klareeste Juveel i Mandens og Qvindens Krone, er Noget, som *har været* til. En Mands Liv er vurderet efter hans Pengepungs Vægt, eller den Fordeel eller Arv, som kan erholdes ved hans Død.

Religionen, den ædleste Gave fra Gud til det faldne Menneske, er blevet en Kappe, hvormed man skjuler Fordærvelse og Synd.

Hvor sande ere ikke Psalmistens Ord, naar han siger: „Naar de Ugudelige herske, sørger Folket."

Herren undertrykker og nedværdiger Tjeneren, og Tjeneren, til Gjengjæld, er uredelig og bedragerisk imod sin Herre. Horerie, Drukkenskab og Gudsbespottelse gaae i Svang ved høilys Dag.

Jordens Nationer ere nu (ligesom Nebucadnezar saae dem i Synet, Dan. 2) en besynderlig Blanding af Sand, Leer og gammelt rustent Jern, rede til, ved Berørelsen af Guds Finger, at falde sammen til Støv.

Dommene ere begyndte med Guds Huus. De Hellige ere blevne drevne og forfulgte, indtil de bleve tvungne til at søge et Hjem imellem Bjergene. Propheterne ere blevne dræbte for Jesu Vidnesbyrds Skyld, og Hundreder af Mænd og Qvinder ere blevne nedlagde i Graven, som en Følge af de Lidelser, de have gjennemgaaet for Evangeliets Sag, og mange ere med Nød og Neppe undkomne, for at berede et Tilflugtssted for dem, som ønske Fred og Sikkerhed. Og der staaer skrevet, at „om de Retfærdige neppe undslippe, hvorledes skal det da gaae de Ryggesløse og de Ugudelige?"

Jeg bevidner, at de Prophetier, som jeg har anført i Begyndelsen af denne Afhandling, ere sande og trofaste, og at Tiden til deres Opfyldelse er lige for Døren, ja, at det kommer hastelig, og Mange skulle see og kjende, at jeg taler Sandhed. Ja, jeg bevidner i Jesu Christi Navn, hvis Tjener jeg er, at Dommene ere ifærd med at udøses over Nationerne. „Der skal være Krige og Rygter om Krige; der skal være Hungersnød og Pest og Jordskjælv paa forskjellige Steder, og Menneskenes Hjerter skulle ængstes af Frygt." Keiserdømmer skulle nedstyrtes og Riger ødelægges; Fristater og Republikker bringes i indbyrdes Oprør og aldeles tilintetgjøres. Fred skal ikke mere herske førend Guds Rige bliver grundfæstet, og Christus, hvis Ret det er, kommer for at regjere; og de, som ønske Fred og Sikkerhed, maae flygte til Zion for at finde samme. Joel 3.

Gud, som bedømmer alle Ting, er mit Vidne, at det Alt er sandt. Og Guds Stemme lyder til de Hellige, til dem, som ere blevne døbte, og have paataget dem Christi Navn: „Gaaer ud fra hende, I mit Folk, at I ikke

rammes af hendes Plager." Aab. 18, 4. Dette er den tredie Grund, hvorfor de Hellige indsamles.

Den 4de og store Grund jeg skal give for Indsamlingen, er de Velsignelser, som ville flyde deraf, og det Arbeide, som nødvendigviis maa gjøres forud for Christi anden Tilkommelse. Jeg skal ikke sige Noget om de Fordele, som kunde udledes deraf i timelig Henseende, endskjøndt meget kunde siges om denne Gjenstand, men skal indskrænke mine Bemærkninger til Ting af mere Vigtighed.

Vi bekjende os at være Guds Folk; men det er ikke min Hensigt her at fremsætte den Mængde Vidnesbyrd, som kunde fremlægges, for at bevise, at vi virkelig ere det. Dette kan findes i andre Skrifter, udgivne af denne Kirke.

Men, antagende, at vi ere anerkjendte af den Almægtige, som hans Folk, vil jeg gaae videre og bevise den store Nødvendighed af Indsamlingen til eet Sted, og Forberedelsen for Jesu Christi anden Tilkommelse.

Der maae gjøres meget af Menneskene, førend den Dag kommer, ja mere end de Onde og Ugudelige tænke paa; thi Gud vil ikke alene udøse sine Straffedomme over de Ugudelige, men han vil ogsaa hellige dem, som ønske at tjene ham. Han vil luttre sit Folk og berede dem, ligesom en Brud beredes til at møde sin Brudgom. De maae bygge Templer, hvori de kunne modtage Begavelser, at de maae blive beredte, thi Gud vil ikke tillade noget Ureent at boe paa Bjerget Zion. De skulle modtage Tvætninger, Salvninger og Ordinationer, thi det staaer skrevet, at „de skulle være et Rige af Præster for Gud." Og da jeg allerede har bevist, at de Hellige ikke kunne leve saaledes efter deres Religions Forskrifter og tjene Gud iblandt de Ugudelige, som de kunne, naar de ere udsamlede fra dem, saa er det ogsaa let at indsee, at de ikke kunne nyde de samme Velsignelser, naar de ere adspredte i Verden, som de kunde, naar de ere paa et Sted for dem selv.

Men for at vende tilbage til Opbyggelsen af Templer, og Beredelser for Herrens Komme, saa lader os læse Malachias 3, 1—2. „See, jeg sender min Engel, at han skal berede Veien for mit Ansigt; og strax skal den Herre komme til sit Tempel, hvilket I opsøge, og Pagtens Engel, som I have Lyst til; see, han kommer, siger den Herre Zebaoth. Men hvo kan taale hans Tilkommelses Dag? og hvo kan staae, naar han skal sees? thi han er som en smeltende Ild og som Tvætterens Sæbe."

Hvem er dette Sendebud, som skal berede Veien? Jeg vil sige Eder det, og alle Mennesker skulle kjende, at jeg taler Sandhed. Det er hverken meer eller mindre end Joseph Smith; den Mand, som Menneskene foragte, som de forfulgte og myrdede for det Jesu Vidnesbyrd Skyld, som han frembar. Paa hans Hoved var det evige Præstedømme beseglet ved en Engels Haand, tilligemed Rigets Nøgler og Fuldmagt til at prædike Evangeliet, indsamle Israel og berede Veien for Christi anden Tilkommelse, ligesom Johannes den Døber blev sendt for at berede Veien for hans første Komme.

Joseph fuldførte sin Mission. Han prædikede Evangeliet, døbte, oprettede Christi Kirke endnu engang paa Jorden; kaldede og ordinerede Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere, og sendte dem ud til alle Nationer, for at forkynde de glade Tidender om Frelse, og for at indsamle de fortabte Faar af Israels Huus. Og da han havde sat Alt i virkende Orden, og

overdraget det hellige Præstedømmes Nøgler til trofaste Mænd, tog Gud ham hen. Han blev dræbt, for at hans Vidnesbyrd, ligesom de gamle Propheters maatte have fuldkommen Kraft. Den Gjerning han begyndte, ruller over Jorden med mægtig Fart, og snart vil hans Herre, Christus, komme, og hvem skal kunne staae paa den Dag? Sikkerligen ikke de Ugudelige, eller dem som ikke kjende Gud og ikke adlyde Evangeliet. „Herren skal pludselig komme til sit Tempel." Men hvorledes kan han komme til sit Tempel, medmindre han har et Tempel? O, siger Modstanderen, I Sidste Dages Hellige forstaae ikke dette, det skal være et aandeligt Huus, en Slags indbildt Bygning i de Christnes Hjerter. O, denne forfængelige og taabelige Slægt, I de Blindes blinde Veiledere, hvorfor bedrage I Eder selv? hvorfor ville I ikke omvende Eder og lære Livets Veie? hvorfor gjøre I Løgnen til Eders Tilflugt, og finde Glæde i Ting som ikke kunne gavne Eder?

Omvender Eder, og kommer til Gud og ydmyger Eder for ham, at han ikke i sin Fortørnelse, skal ramme Eder, og i sin grumme Vrede, tilintetgjøre Eder.

Vi forstaae alt dette; og det er fordi vi søge at lære vore Medskabninger dem, at vi ere forfulgte og foragtede.

Det Tempel, som her omtales, bliver en Bygning, construeret ligesom andre Bygninger, bestaaende af Steen, Træ, Glas, Jern, Malning og alle andre nødvendige Ting, og bliver opbygget af Menneskers Hænder. Det bliver opført i en smuk Stiil, og i Pragt lig det Salomon byggede. Og naar det er færdigt, ville den høieste Guds Tjenere gaae derind og frembære et antageligt Offer for Herren.

De Hellige ville gaae ind i dette Tempel og modtage saadanne Lærdomme, Velsignelser og Begavelser, som ikke kunne modtages paa noget andet Sted. Mal. 4, 5—6. „See, jeg sender Eder Elias Propheten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre; at jeg ikke skal slaae Jorden med Band."

Jeg ønsker nu at tale noget om denne Elias, Propheten, thi den Gjerning, som her tales om, er af udstrakt Vigtighed for den hele Menneskeslægt, og kan siges at være den største Grund til vor Indsamling. Eliæ Mission paa Jorden er, at vende Børnenes Hjerter til Fædrene, og at forene de Leed i Præstedømmet og Familiekjæden, hvilke ere blevne brudte og adsplittede ved det store Frafald, som har forvanskket Ordinancerne og brudt den evige Pagt.

Det bliver nødvendigt, at jeg forklarer noget om denne Elias. Her hentydes til Præstedømmet og Myndigheden, og ikke til den Prophet, som levede iblandt Jøderne, mange Aar førend Christi Komme. Alligevel er Præstedømmet det samme som Elias, Propheten, havde. Jeg vil anføre Propheten Josephs Ord om denne Gjenstand, som findes i en af hans Prædikener, trykt i Skandinaviens Stjerne No. 24, 6te Aarg. „Nu om Propheten Elias, hans Aand, Magt og Kaldelse er, at I have Magt til at holde Nøglerne til Fylden af det melchisedekske Præstedømmes Aabenbaringer, Ordinancer, Kræfter og Begavelser og Guds Rige paa Jorden, og til at modtage, erholde og forrette alle de til Guds Rige henhørende Ordinancer, ja endog at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene."

Dette viser paa det Tydeligste hvad Eliæ Embede er; og lad os derfor see hvad Nødvendighed der er for, at vi skulle lytte til hans Røst. I mange hundrede Aar har Evangeliets Fylde ikke været paa Jorden. Nei, ikke siden Romerne og andre hedenske Nationer dræbte Jesu Christi Apostler, og lige indtil den Tid, da Petrus, Jacob og Johannes kom og lagde deres Hænder paa Joseph Smith og leverede ham det evige Præstedømmes Nøgler.

I hiint lange Tidsrum have Menneskene ikke havt Evangeliet, og følgeligt vandret i Mørke; men vi troe, at Mange vare gode og vandrede efter det bedste Lys de havde, og de ville blive frelste. Alligevel er det nødvendigt, at en Prophet maatte opreises med Eliæ Aand og Kraft, for at vende vore Hjerter til vore Fædre, at vi kunne gaae frem i Guds Tempel, og blive døbte for dem, og modtage de Ordinancer, som ville sætte os istand til at komme frem paa Opstandelsens Morgen, for at regjere med Christus paa Jorden. Derfor siger Apostelen Paulus, Hebr. 11, 40: „Efterdi Gud forud havde udseet noget Bedre for os, at de ikke skulde fuldkommes uden os."

Jeg vil nu igjen anføre noget af Joseph Smiths Tale.

„Jeg ønsker, at I maatte forstaae denne Gjenstand, thi den er vigtig; og om I ville annamme det — dette er Aanden af Elias, Prophetens, Embede, at vi gjenløse vore Døde, og forbinde os med vore Fædre, som ere i Himlen, og at vi besegle vore Døde til at komme frem i den første Opstandelse, og hertil behøve vi Propheten Eliæ Myndighed, til at besegle dem, som boe paa Jorden, til dem som boe i Himmelen. Dette er Propheten Eliæ Magt, og Nøglerne til Himmeriges Rige."

Nuvel, dette Princip alene, er da tilstrækkeligt til at bringe Enhver, som har modtaget Evangeliets Aand, og kjender noget til Saliggjørelses-Planen til oprigtigt at ønske at blive indsamlet med Guds Hellige.

Hvor stor er ikke vor himmelske Faders Barmhjertighed og kjærlige Omsorg, at han saaledes bereder en Vei, saa at vi kunne gaae fremad, og udføre de Handlinger for vore afdøde Venner, som de ikke kunde gjøre for dem selv. Ville de ikke staae op og kalde os velsignede, og skulle vi ikke staae som Frelsere paa Zions Bjerg?

Og naar vi betænke Faderens og Sønnens Besegling og Forening med hinanden, lige tilbage til gamle Fader Abraham, og fra ham tilbage til Adam, fyldes vi da ikke med Beundring og Lovpriisning?

I Sidste Dages Hellige, helliger Eder, og luttrer Eders Hjerter, thi Gud har kaldet Eder til en Gjerning mere udstrakt i Storhed og herligere i sine Følger end nogen anden Gjerning, som nogensinde blev overdraget Menneskene.

Og nu til de Velsignelser, som ville flyde af denne Indsamling og af Lydighed imod Guds Aabenbaringer og Befalinger. „Børn ere en Arv fra Herren, og velsignet er den, som har sit Kogger fuldt af dem."

Men i Verden betragtes Børn ikke altid som en Velsignelse, og mange Folk tage Forholdsregler for ingen at faae, og bryde saaledes det første store Bud, givet til Mennesket. 1 Mosеb. 1, 28.

Hvoraf kommer dette? Der er mange Grunde, som kunde anføres, men jeg vil blot nævne nogle faa. Iblandt de Rige betragtes Børn som en Byrde, Forældre holde ikke af at blive bebyrdede med flere end eet eller to, blot saamange, at de kunde arve deres Formue. De Fattige ere ikke istand

til at underholde dem, og Mange see, at dersom de blive Forældre ville de have den Smerte at see deres Børn opvoxe i Elendighed og Nedværdigelse; men den fornuftigste Grund, som Folk kunde give forat forvende Naturens Love, er den, at de Unge ere udsatte for saa mange Fristelser, at de ikke ønske at have Børn af den Aarsag. Men hvad skulde kunne give en Mand mere Glæde, end at see en talrig Børneflok voxe op omkring ham, alle vandrende paa Dydens og Gudsfrygtighedens Veie, omgivne af et godt og helligt Exempel, og levende hvor Guds Love raader, og hvor der ikke er noget, som kan forhindre dem fra, at blive agtede Medlemmer af Samfundet, men hvor enhver Ting vil opmuntre dem til at gaae fremad i Lys og Kundskab og det Gode.

De Forjættelser, som Gud gav Abraham og Jacob, som Belønning for deres Trofasthed, vare, at de skulde blive til en stor Slægt; og at igjennem den Slægt skulde alle andre Slægter paa Jorden modtage deres Velsignelser. I Zion ere Børnene ikke nogen Byrde, men enhver Mand, som vil være strøbsom, kan underholde ligesaa mange, som Herren vil give ham. De kunne der lære Retfærdighedens Grundsætninger; de ville ikke høre Guds Navn taget forfængeligt; de ville ikke see Drikkehuse, ingen Huse for offentlige Fruentimmer, ingen Spillesaloner, eller nogen af disse Vederstyggeligheder, men kunne voxe op som en retfærdig Green for Herren.

Hvor herligt er det ikke for de Hellige, som ere indsamlede at sidde „under Helligdommens Hvælvinger", og høre Livets og Saliggjørelsens Ord, som de udgaae fra inspirerede Mænds Læber. At have den Rettighed at ofte samles tilsammen, og tale til hverandre, som Gud har befalet det, og hvor Ingen forstyrrer dem eller berøver dem deres Fred.

Hvor smukt er det ikke for en Mand, at kalde sin Familie sammen om Husalteret Morgen og Aften, knæle ned og udgyde sin Sjæl i Lovpriisning og Taksigelse, til alle gode Gavers Giver, uden at der er nogen til at forstyrre dem med Støi og Skrig paa Gaden. I Korthed, Menneskets kan ikke nyde nogen større Velsignelse, end at være der, hvor han kan tjene Gud, overeensstemmende med sin egen Samvittigheds Bydende, uden at Nogen forurolige ham, eller siger: „hvorfor gjøre I dette?"

Arbeideren skal ikke blive sin Løn berøvet i Zion, heller ikke skal den Fattige undertrykkes, thi Herren vil ikke taale det. Den Ugudelige skal ikke dømme den Retfærdige, men Herren vil sætte retfærdige og oprigtige Mænd i Zion til at dømme hans Folk, Mænd, som ville være hastige Vidner imod al Slags Uretfærdighed.

Men jeg vil ikke vidtløftigt udbrede mig om de Velsignelser, som kunne flyde af de Helliges Indsamling; de, som ere her i Landet, forstaae meer eller mindre denne Gjenstand, og glæde sig i Haabet, at den Dag snart vil komme, da de kunne gaae ud fra Babylon og have den Fornøielse at forenes med deres Brødre i Zion, og nyde de Velsignelser, som Herren har i Beredskab for dem.

Og dersom Verden ikke fuldkommen forstaaer dette, vil jeg raade Enhver til at omvende sig og lade sig døbe til Syndernes Forladelse og faae den Hellig-Aand; og den, som gjør dette med et oprigtigt Hjerte skal forstaae, at jeg har talt Sandhed, og indsee Nødvendigheden af en Indsamling.

Gud fordrer ikke andet af sine Børn, end det, som er til deres Gavn, og som er deres Pligt at adlyde; men dersom de ville tillukke deres Øine for

Guds Riges simplere Grundsætninger, hvorledes kunne de da vente at forstaae de høiere?

Og nu om Zions Forløsning.

Menneskene ere meget vildfarende og have ikke forstaaet Skriften. Zion betyder de „Rene af Hjertet", og Zions Land det Sted, hvor de boe. I Skriften omtales tre Zion'er: det Zion, som var i Jerusalem, det Zion, som vil blive i Jerusalem, og det Zion, som nu bygges paa det vestlige Fastland.

Jeg veed, at de fleste Folk troe, at Israels Børn kun ville erholde Judæa Land til deres Arvedeel; men dette er en Vildfarelse. Det er sandt, at Canaans Land blev givet Abraham og hans Sæd til Arvedeel; men dersom vi ville gjøre os den Uleilighed, at læse den Velsignelse, som Jacob gav sin Søn Joseph, ville vi finde, at han erholdt større Forjættelser af Herren, end hans Stamfader. 1 Mosеb. 49, 22—26. „Joseph er en frugtbar Qvist, ja, en frugtbar Qvist ved en Kilde, dens Skud gaae op over Muren. Og Skytterne forbittrede ham, og stode og hadede ham. Og hans Bue blev dog stærk, og hans Hænders Arme styrkedes af Jacobs Mægtiges Hænder; fra da af er han en Hyrde, en Steen i Israel. Det kommer fra din Faders Gud, og han skal hjælpe dig, og fra den Almægtige, og han skal velsigne dig, med Velsignelser af Himmelen ovenfra, med Velsignelser fra Afgrunden, som ligger herunder. Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Høies Grændser; de skal komme paa Josephs Hoved og paa hans Isse, som er adskilt fra sine Brødre."

De evige Høie, som her omtales, ere Amerikas Høie og Bjerge, og da Landet, indtil dets yderste Grændser, blev givet til Joseph, er det tydeligt at see, at det hele vestlige Fastland som Arv tilhører ham og dem af hans Brødres Sæd, som skulde være iblandt hans Børn. Dersom Læseren skulde ønske at vide, hvorledes Josephs Sæd først blev bosat paa den Verdensdeel, vil jeg anbefale ham at læse Mormons Bog.

Da Amerika først blev opdaget af Europæerne, var det beboet af et Folk med raae og barbariske Sæder og Skikke, men dog ikke skyldig i mange af de Vederstyggeligheder, som nu herske til en saa forfærdelig Udstrækning blandt de civiliserede Nationer.

De Hvide bleve først behandlede med stor Venlighed, og Indianerne var deres Venner; men de begyndte snart at udbrede sig og toge „den røde Mands" Søer, Floder og skjønne Skove i Besiddelse. Da Indianeren tilsidst saae, at hans Land blev taget fra ham, uden nogen retfærdig Erstatning, reiste han sig og søgte at frigjøre sig; men det var forgjæves; han blev dreven tilbage til Bjergene, og mange af hans store Slægts Stammer bleve aldeles udryddede.

Herren velsignede „den hvide Mand", og han blev velhavende, byggede Stæder, havde mange gode Landeiendomme, mange Skibe udspændte deres Seil over de smukke Indsøer og Havbugter, hans Børn bleve meget talrige, og han var lykkelig. Men tilsidst fik hans Fader og hans Brødre, som boede paa den anden Side af det store Hav mod Østen, isinde at paalægge ham Skatter, og tvinge dem til at hjælpe til at understøtte dem. Han betragtede dette Forsøg som undertrykkende og i sin Natur beregnet paa at krænke hans Rettigheder, og afbrød derfor al Forbindelse med den gamle Mand og hans

graadige Sønner. Saaledes opstod en lang og blodig Krig; men Herren var med ham i den unge Verden, og Armeerne fra den gamle Mands Lande bleve drevne tilbage over Søen.

Det er neppe nødvendigt for mig at sige, at den ovenanførte Lignelse hentyder paa Nordamerikas Befolkning og Krigen imellem Colonierne og Storbrittanien.

Mange ædle Fædrelandsvenner vare meddeelagtige i denne Kamp for Frihed, og den Almægtige velsignede dem med megen Viisdom og Kraft. Herren inspirerede Mænd, som forfattede Constitutionen og Love, som vare ædle og ophøiede, og som sikkrer alle Mennesker den Ret, at tilbede Gud efter deres egen Samvittigheds Bydende. Sikkerlig var ingen Nation nogensinde mere benaadet af den Almægtige, end de Forenede Stater. I mange Aar var det blomstrende og lykkeligt, og under Constitutionens brede Folder kunde de Undertrykte fra ethvert Clima finde et Hjem. Men nu, hvor forandret! Foran i denne Afhandling har jeg kortelig omtalt dette engang herlige Lands nuværende Tilstand.

Omtrent for tredive Aar siden sendte Gud en Engel til Jorden, for at tale med en ung Mand ved Navn Joseph Smith, og sige ham, at han var kaldet til at være en Prophet for denne Slægt. Engelen sagde ham ogsaa, at Levningerne af Israel skulde indsamles paa Amerikas Fastland, og at paa det Land skulde Guds Zion oprettes. Han gav ham den Mission, at indsamle Levningen af Israel og berede alle Ting for Christi Komme, og sagde ham mange Ting, som Rummet ikke tillader mig at omtale her. (For fuldkommen Underretning om disse Aabenbaringer see „Mærkværdige Syner".)

Herren vedblev at give ham Aabenbaringer fra Tid til anden, og han gik ud og prædikede Evangeliets Fylde, og i nogle faa Aar havde han oprettet Christi Kirke paa Jorden, med dens Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder, Lærere, Gaver og Velsignelser. Tusinder modtoge det Vidnesbyrd, som denne Mand og hans Brødre frembare, og bragtes til at fryde sig i den nye Pagts Velsignelser.

Man skulde have troet, at under et frit Lands Banner, og hvor, indtil den Tid, alle Mennesker havde nydt fri Religions Udøvelse, de kunde have prædiket, døbt og tilbedt i Fred. Men det var ikke saaledes.

Præsterne begyndte at blive rasende over, at see de bedste Faar af deres Flok vende sig bort fra dem og gaae efter den nye Tro. Først prøvede de paa at udrydde den nye Lærdom ved Argumenter, men de fandt snart dette at være unyttigt, da den stemte paa det Nøiagtigste overeens med Bibelen, og endogsaa Børn kunde tage Skriften og gjøre dem forlegne.

Derpaa antoge de den gamle pharisæiske Plan at raabe: „Blændværk, Bedrageri og falske Propheter! osv." Folket skreg med, og endskjøndt de ikke forstode Grunden, raabte de Bedrageri, fordi deres Ledere raabte Bedrageri. Og snart begyndte et saadant Optrin af Forfølgelse og Mishandling, som Verden ikke har seet siden Jesus og Apostlernes Dage.

Den Kirke, som var saaledes oprettet af den Almægtige ved denne Prophets Medvirken, blev kaldet Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Overalt har den været ilde omtalt, men Gud har været med den; han har sex Gange udfriet den af Besværligheder, og ud af den syvende vil han ogsaa befrie den.

Et Sted blev udviist af Herren, hvor Zions Stad skal bygges. Dette er Jackson County i Missouri; og da det var nødvendigt, at Skriften skulde opfyldes, indsamledes en Deel af de Hellige der, og begyndte at bygge Huse og opdyrke Gaarde, efter at have kjøbt flere tusinde Tønder Land. En anden Deel samledes i Kirtland i Ohio, hvor de byggede et lille Tempel til at tilbede Gud i. Forfølgelsen begyndte at rase fra alle Sider, og de Hellige bleve drevne fra deres Hjem i Jackson County af en blodtørstig Pøbelhob i November Maaned, og vare tvungne til at søge Ly i Skoven og hos de faa Fremmede, som vilde modtage dem. Snart efter bleve de, som vare i Ohio, paa en lignende Maade drevne fra deres Hjem.

Det er mig umuligt i denne Afhandling at give en Beskriveise over disse Menneskers Lidelser.

De bleve drevne fra Sted til Sted i Missouri, indtil de endelig bosatte sig i Caldwell og Davies Countier; men de havde kun opholdt dem her længe nok til at bygge sig bequemme Huse og opdyrke Gaarde, da Pøbelen samlede sig igjen, og understøttet af en Befaling fra Gouverneuren, dreve de de Hellige fra Staten, men ikke førend de havde myrdet mange af Guds Tjenere.

Kirken bosatte sig derefter i Nauvoo, i Illinois. Til dette Sted samledes de Hellige i stort Antal og byggede en smuk Stad. De byggede et Tempel og mange andre smukke Bygninger. Men det varede ikke længe førend Forfølgelsen igjen begyndte, og Pøbelen forsamledes snart i stor Mængde. Profeten blev arresteret under en falsk Forevending, og efter at have givet sig under Gouverneurens Beskyttelse, medens han endnu sad i Fængsel, ventende paa at blive forhørt, blev han grusomt myrdet, og de Hellige bleve atter tvungne at forlade Huus og Hjem. De flygtede til selve Toppene af Klippebjergene, og haabede at finde Fred der.

I dette see vi Opfyldelsen af Esaias' Ord, som lyder saaledes: „O Zion, du som bringer et godt Budskab, stiig op paa et høit Bjerg."

Og heri sees ligeledes Opfyldelsen af Nebucadnezars Drøm. Dan. 2, 45. „Efterdi du saae, at der alev afhugget af Bjerget en Steen, hvilket ikke skete med Hænder, og knuste Jernet, Kobberet, Leret, Guldet og Sølvet, saa haver den store Gud ladet Kongen vide hvad der skal skee efter dette; og denne Drøm er fast, og Udtydningen derpaa er vis."

Under alle deres Prøvelser og Lidelser (og deres Lidelser have ikke deres Lige i Historiens Aarbøger), forholdt de Forenede Staters Magthavere sig aldeles rolige, saae hvad der gik for sig og prøvede ikke engang paa at standse de Helliges ryggesløse Forfølgere.

Men saasnart som de igjen vare bosatte og Ørkenen begyndte at blomstre og smile, sendtes Mænd for at opmaale Landet, og Forberedelser gjordes, for at tvinge dem til at betale for deres Hjem, eller endogsaa tage dem fra dem, og det endskjøndt dette Land, kun nogle faa Aar forud, var betragtet som aldeles ubrugeligt.

Imidlertid ere de Hellige og have altid været villige til at betale deres Jorder. Men dette var ikke Alt; de Forenede Staters Regjering sendte characterløse Mænd til at regjere over os og berøve os vore Rettigheder, som Constitutionen sikkrer amerikanske Borgere.

Og endogsaa nu er en Armee paa Veien til Utah, dette de Helliges fredelige Hjem, i den Hensigt at undertrykke os og berøve os vore Rettigheder

Vi ville aldrig gjøre Oprør imod de Forenede Staters Regjering eller nogen anden; men vi vide, at Tiden er kommen, da Gud vil befrie sit Folk, som boer i hine Bjerge, og vil være Zion naadig.

Jeg skriver dette for at vise de Hellige, at de gamle Propheters Ord ere ved at opfyldes, og for at Verden kan vide det og forstaae, at vi ikke ere uvidende derom.

Herren sagde disse Ord til Propheten Joseph, i Begyndelsen af vore Forfølgelser: „Dersom Eders Fjender komme imod Eder, skulle I henvende Eder til Dommeren, og dersom han ikke hører Eder skulle I bønfalde hos Gouverneuren, og bønhører han Eder ikke, da skulle I bønfalde hos Præsidenten og Congressen, og høre de Eder ikke, da vil jeg komme frem udaf mit Skjulested, og i min Grumhed og min strenge Vrede vil jeg straffe Nationen."

Alt dette have de Hellige gjort, og endogsaa Mere; naar deres Fjender have slaaet dem paa den ene Kind, have de vendt den anden til, og dersom de Forenede Staters Regjering ikke omvender sig, og ophører at undertrykke Guds Folk, vil han sikkerligen udføre sin Trudsel imod dem.

Jeg vil nu henvise til Jer. 30, 16—24. I dette Skriftsted har Propheten klarligen afmalet de Tildragelser, som nu gaae for sig. Naar vi see de Hellige samlede til Ephraims Dale, see vi at deres Fyrster og Regenter ere udgaaede fra dem selv; de have bygget deres egne Raad- og Domhuse, valgt deres egne Lovgivere, og udnævnt deres egne Statsembedsmænd, med Undtagelse af nogle faa, som de Forenede Staters Regjering have taget sig den Ret at udnævne, men som, i Forbigaaende sagt, ikke ere forblevne længe hos dem.

De Forenede Staters Constitution tilstaaer enhver Stat eller Territorium den Rettighed, at forfatte deres egne Love og ordne deres egne indre Anliggender, forudsat, at de ikke udgive nogen Lov, som staaer i Strid med Constitutionen.

Hvad jeg ønsker, at Folket i disse Lande maa fuldkommen forstaae er, at det Forsøg, som de politiske Modstandere nu gjøre paa at berøve Mormonerne denne Ret, er netop det, som har foraarsaget den nærværende Udestaaelse mellem dem og den amerikanske Regjering. Naarsomhelst Rettigheden til Selvlovgivning berøves nogen Deel af de Forenede Stater, i det Øieblik er, i Virkeligheden, Foreningen opløst.

Mange Forsøg ere blevne gjorte paa, at tage Gouverneurposten fra Brigham Young, men alle ere slaaede feil, og ville slaae feil, af meget den gode Grund, at han er valgt af Folket, og Herren har sagt, at deres Regent skal udgaae fra deres Midte. Jacobs mægtige Guds Arm er over dette Folk, og er han ikke mægtig at udføre sin Villie iblandt Nationerne? Vi ere hans Folk og han er vor Gud, og vore Fjender skal ikke have Magt til at bringe os i Trældom igjen.

Det Skriftsted, som jeg anførte tidligere i denne Afhandling, og som siger: Jeg vil lade dig gaae igjennem under Riset, og jeg vil bringe dig i Pagtens Baand," er opfyldt.

Den Almægtige har taalt, at vi ere blevne udrevne og forfulgte af vore Fjender, og har ladet os gaae igjennem under Riset, indtil vi have lært at være ydmyge og have gjort en Pagt med ham, at vi ville tjene ham og holde hans Bud.

Saa vidt er da Skriften opfyldt, og Herren vil ogsaa lade det Øvrige blive opfyldt; ja, han vil ogsaa tilveiebringe Zions herlige Forløsning.

Zions Gouverneurs Hjerte er bøiet til Herren, og hans Ører ere aabne for at høre de Viisdoms og evige Livs Ord, som skulle gives de Hellige fra Tid til anden. Kjære Læser! jeg ønsker, at Du skal lægge Mærke til Profheten Jeremiæ Ord i Slutningen af det 30te Capitel: „I de sidste Dage skulle I forstaae det.“ Vi leve i de sidste Dage, da alt det, som er talt af Propheterne maae opfyldes. Jeg vil anføre nogle Bibelsteder, som udtrykkeligen hentyder paa Zions Forløsning og de Velsignelser, som skulle hvile over Zion, efter at Herren har befriet det fra dets Fjender, og efter at det er bleven opført i Herlighed og Magt paa Jorden. See Esaias 43, 1. 49, 25—26. 51, 3. 4. 59, 19. 20. 60, 61, 62, 65, 9—25. Jerem. 31, 11. 12. Sach. 2, 12—15.

Der ere mange Skriftsteder, som bevise denne Sag, men de anførte ere tilstrækkelige til at bevise Læseren, at Propheterne forstode dette, og at mange af de Ord, som de skreve for mere end to tusinde Aar siden, nu blive opfyldte. Jeg fandt det overflødigt at nedskrive alle disse Spaadomme, thi de kunne læses i Bibelen, og ere saa tydelige, som et Menneskes Pen kan gjøre dem. Og dersom Jordens Indvaanere ikke kunne forstaae og see deres Mening, saa er det, fordi de vandre i Mørket og fordi de tillukke deres Øine, og forhærde deres Hjerter, og ville ikke annamme Sandheden.

Lad mig til Slutningen sige, at jeg har ikke skrevet Noget, uden hvad jeg veed at være sandt; og jeg vil i al Kjærlighed opfordre alle Mennesker, som monne læse dette lille Skrift, at omvende sig fra alt Ondt, og lade sig døbe i den Herres Jesu Navn til Syndernes Forladelse, og faae den Hellig Aands Gave ved Haandspaalæggelse af Kirkens Ældste, og dersom de gjøre dette i Oprigtighed og Ydmyghed for Gud, ville de blive istand til at forstaae Tidernes Tegn, og berede sig til at taale Herrens Tilkommelse; thi jeg bevidner i den Herres Jesu Navn, hvis Tjener jeg er, at Gud har udrakt sin Haand for at indsamle Levningen af Israels paa Amerikas Fastland, og at Tiden er kommen til Zions Grundfæstelse og Forløsning.

Og til de Hellige siger jeg: Opløfter Eders Hoveder og fryder Eder; thi Gud har hørt sit Folks Bønner; han har seet deres Ydmyghed; og han vil frelse dem ud af deres Trængeres Hænder, og fra fra denne Tid af skulle deres Fjender ikke ydermere faae Overhaand over Zion, men sønderbrydes og ødelægges; thi Hærskarernes Herre har talet det, og hans Ord kunne ikke feile.

„Naar Herren haver bygt Zion, da skal han sees i sin Ære, og da skulle Nationerne frygte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jorden hans Ære.“

Redigeret og udgivet af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.